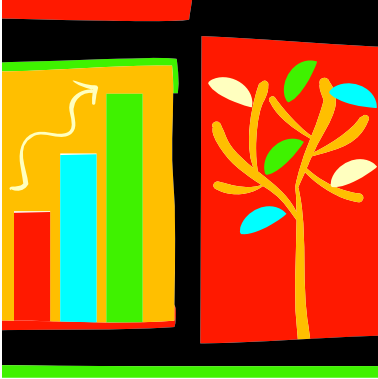

Quân Tấn

Mẫu Tử Am

Em ngồi đó, trên chiếc ghế xích đu cha làm riêng cho em, với dáng dấp một cô gái tuổi mười lăm, cái tuổi giữa trẻ con và người lớn. Bảo em là người lớn cũng đúng vì em có thể xác một thiếu nữ dậy thì, hứa hẹn những nét thướt tha, yêu kiều thừa hưởng của mẹ, người đàn bà một thời là hoa khôi của làng. Gọi em là trẻ con cũng không sai vì đã mười lăm mùa xuân hưởng cái hạnh phúc tồn tại trên cõi nhân gian này như một con người mà trí óc em vẫn là một đứa bé lên năm. Bởi thế, mọi người gọi em là “Nhỏ mát” hay “Nhỏ tâm thần kinh” thay cho cái tên hơi khó gọi của em đối với những người dân ở chốn quê mùa này: Hoài Vũ! Em không biết giận hờn về chuyện đó nhưng cũng chỉ trả lời khi người ta gọi đúng tên em. Đây là điều duy nhất em có thể làm cho mẹ vui nên dù trí óc trẻ thơ em cũng biết giữ gìn niềm hạnh phúc hiếm hoi này. Dù mẹ - đối với em - là tất cả những gì ghê gớm và đáng sợ. Em nhận biết điều đó qua ánh mắt hận thù, căm ghét và những lần roi đau tái tê người. Tại sao mẹ ghét em như thế? Em không hiểu được. Mà em cũng không cần hiểu. Cha thương em - như thế đã đủ rồi. Có lần người ta bảo em giống mẹ đẹp quá! Em về hỏi mẹ. Mẹ nạt đùa: “Giống thằng cha mày ấy, đồ nợ đời báo oán”. Nhưng cha đen lắm, không trắng như

em. Chân mày cha rậm rì, xéch ngược còn chân mày của em mảnh mai, uốn tròn như ngọn cỏ. Bàn tay cha to bè như nải chuối, bàn tay em trắng nuột, thon gầy. Còn nữa, hàm râu cha rậm rì và đôi môi thô dày như tượng ông ác trong chùa nhìn dễ sợ. Mà cha dễ sợ thật. Người trong làng ai cũng sợ cha. Một lần có người chòng ghẹo em vô phước để cha bắt gặp đã bị một trận đòn toi tả. Đến khi em sợ quá la lên: “Cha ... cha đừng đánh nữa, tội nghiệp mà!” thì cha mới dừng tay. Thế nhưng cha lại sợ mẹ vô cùng. Bao nhiêu yêu thương cha dành cho em thường là những khi không có mẹ. Em còn nhớ lần xảy tay để rơi búp bê xuống ao, mẹ lấy dây trói em vào cột nhà rồi bỏ đi. Cha đi làm về cũng không dám cời trói cho em nhưng em biết cha thương em nhiều lắm. Không món đồ chơi nào trẻ con hàng xóm có mà em không có. Không điều gì em thích mà cha không chịu chỉ cần em vùi vĩnh khi không có mẹ. Có một lần cha uống rượu say làm em sợ, sợ lắm nhưng sau đó cha lại chịu chuộng, vỗ về em hơn. Hôm nay cha không có nhà. Nhiều người lắm đến bắt cha đi rồi, mới hồi sáng này thôi. Em lao ra ôm chầm lấy cha giành lại nhưng mẹ quát lên: “Mày ngồi yên đó, ngồi yên đó cho tao. Nghe chưa hả. Trời ơi!”. Thế là em ngồi đây, từ khi ông mặt trời còn treo trên đỉnh đầu và bây giờ bóng em nghiêng dài xuống thềm nhà. Em nghe đói lắm nhưng không dám gọi mẹ cho ăn. Mọi ngày cha vẫn làm cơm cho em. Bây giờ cha đi rồi. Con đói lắm, con sợ lắm. Về với con cha ơi!

Trời đã chuyển sang chiều, ánh nắng nhạt dần theo từng cơn gió nhẹ, những đám mây bông từ đâu kéo đến như bị chi phối bởi một quy luật vô hình nào đó. Và mưa! Những hạt mưa đầu mùa gợi nhớ. Người đàn bà ngồi trong nhà nhìn ra, cặp mắt đỏ mọng không làm giảm được nét yêu kiều phong vận. Ánh mắt người đàn bà nhòa đi vì những giọt mưa hay vì dòng lệ đã bị kìm nén theo thời gian giờ đây có dịp tuôn trào. Mình phải làm gì bây giờ? Cái

tâm hồn trẻ nít trong hình hài mười sáu tuổi kia giờ đây không còn là món nợ đời báo oán nữa mà trở thành một câu hỏi nặng nề. Con mình đấy! đứa con ngây ngô dở dãi của mình, đứa con rút ruột của mình, đứa con khốn khổ của mình. Nó nào có tội gì đâu mà trời cao lại hành hạ tai ác thế. Không! Không phải tại trời, tại mình thôi, tại mình tất cả. Ngày xưa chính vì mình căm hận người đàn ông đó mà không muốn sinh con cho hắn. Mình không muốn đứa con này ra đời nên đã đến tìm bà mẹ Tư lạy lục xin một thang thuốc trục thai. Hậu quả là nó sinh ra dở dãi dở dãi. Chẳng lẽ bây giờ mình lại... Trời ơi! Phải chi...? Phải chi mình đừng sinh ra trên cõi đời này, phải chi trời chỉ nắng đừng mưa. Con mưa đầu mùa ngọt ngào năm nào gieo vào lòng cô nữ sinh lớp mười nổi thương nỗi nhớ. Lúc ấy nàng cũng chỉ là cô bé mười sáu tuổi vừa mới chớm yêu, tình yêu đầu đời thiết tha si mê cuồng nhiệt. Vũ ơi! Em đã yêu anh biết chừng nào, em đã nuôi biết bao là ước mơ, hi vọng. Cả trong giấc mộng em cũng thấy mình được sánh vai anh trong áo cưới thiệp hồng. Vậy mà trời ơi! Em đã phụ anh để về với người mười sáu năm qua em gọi là chồng. Vũ ơi, cơn mưa của đời em. Anh khổ đau, anh tuyệt vọng em đều biết nhưng anh đã ra đi rồi sao còn trở lại. Anh tha thứ cho em để làm gì, anh rộng lượng bao dung để làm gì cho đời em chất chồng thêm oan nghiệt. Bây giờ em không biết phải làm sao... Còn anh, anh ở đâu, sao anh đi đâu mất biệt mà không ở bên em trong giờ phút khó khăn này. Vũ ơi!

Người đàn bà quay đầu nhìn vào trong nhà, tiếng khóc thút thít của đứa con gái làm cắt ngang dòng hồi tưởng. Mình phải làm gì đây? Không. Không thể để thứ nghiệt chủng đó sinh ra đời. Người đàn bà cắn răng đến bật máu, hai bàn tay nắm chặt lại như để tăng thêm sức mạnh, tăng thêm quyết tâm mà quyết định một điều khủng khiếp. Chị bước vào trong nhà nắm tay đứa con, lôi đi.

Nhà bảo sanh Mẫu Tử hôm nay vắng khách đóng cửa sớm. Bà mẹ Tư ngồi buồn nhìn những hạt mưa đầu mùa rơi tí tách, khẽ rùng mình. Cảm giác lạnh lạnh, sờ sờ làm bà rợn ớn. Những người độc mồm độc miệng bảo nhà bà âm khí nặng nề. Rằng bà giết người nhiều quá nên nhà bà toàn oan hồn uổng tử. Rằng bà thất đức nên không có con, ông chồng khuyên bỏ nghề mà bà không nghe nên đã đi tìm người đàn bà khác. Nhưng bà đều bỏ ngoài tai. Trong cõi đời này mấy người có can đảm bước qua miệng lưỡi thế gian, mấy người có can đảm dám làm dám chịu? Mấy người coi trọng tình máu thịt hơn tiền tài, danh dự? Vì vậy đừng nói ở vùng quê xa đường xa chợ này mà còn có cả những người từ phố thị phồn hoa phải tìm đến bà, coi bà là hiện thân đức phật quan âm cứu độ. Rất nhiều cặp vợ chồng muốn mẹ tròn con vuông phải nhờ đến tay bà. Và cũng không ít cô con gái dậy thì mới chớm yêu, những thiếu phụ nhẹ dạ lờ làng khi chồng đi vắng xa nhà, và cả những bậc cha mẹ vì một lý do nào đó không muốn đưa con của mình chào đời đều tìm đến bà nhờ giải quyết hậu quả. Căn bản bà Tư không xem những bào thai chưa thành hình kia là một con người. Bà nghĩ rằng việc bà làm chính là giúp đỡ cho người ta khi hoạn nạn. Không phải sao, nếu không có bà, Cô Út Hồng, tiểu thư con ông Cả Thịnh đã phải uống thuốc rầy tự vẫn vậy mà sau khi tìm đến bà một tháng đã lên xe hoa về làm vợ cậu Lâm con chủ tiệm vàng Hưng Thạnh, bây giờ nghiêm nhiên thành mệnh phụ phu nhân. Không có bà mẹ Tư Hải sẽ ra sao khi cậu Tư đi làm ăn xa hai năm trời về nhà thấy vợ mình mang ba lô ngược. Còn bao nhiêu người nữa. Mấy chục năm làm mẹ, bà đã đỡ cho bao nhiêu đứa trẻ ra đời và giết đi bao nhiêu đứa bà cũng không còn nhớ. Mấy chục năm bà chưa bao giờ có cảm giác lạ lẫm như ngày hôm nay. Bỗng bà nghĩ đến lúc đóng cửa nhà bảo sanh Mẫu Tử. Ài! cái ngày đó chắc không còn lâu nữa. Cũng phải thôi, bà đã già rồi, mắt mờ tay

yếu đâu còn thời bắt mạch là biết cái bầu bao nhiêu tháng. Khám sơ qua là biết đứa trẻ nằm ngược hay nằm xuôi. Nói hai ngày sanh là thằng nhỏ không dám ở trong bụng hai ngày rưỡi. Minh già thật rồi, bà Tư bỗng cảm thấy cô đơn đến lạ lùng. Gió ngoài trời đột nhiên thổi mạnh, những tia sét đâu từ tận trời cao xé nát màn đêm thành vô vàn đường cong ngoằn ngoèo kỳ dị. Ầm... ầm... hàng loạt tiếng sấm vang rền muốn nổ tung màn đêm. Từ trong những âm thanh hỗn loạn đó bà mẹ Tư mơ hồ nghe tiếng ai réo gọi, âm thanh ai oán, khổ đau, giận dữ, mê trầm, quái dị như từ cõi chết vọng về...

Người đàn ông dựa vào song sắt nhìn ra màn mưa ngoài trời. Đôi mắt dưới hàng chân mày rậm rì trông đỏ au, dài dại, như chứa đựng một nỗi đau khổ cùng cực. Bỗng từ hai hốc mắt khô khốc ấy đôi giọt lệ chậm chậm lăn ra từ từ trượt trên đôi gò má sần sùi. Khi hai giọt lệ chảy đến cái cằm râu ria lởm chởm đột nhiên người đàn ông rống to lên một tiếng kinh hoàng rồi ngã xuống sàn xi măng lạnh ngắt. Tiếng rống hóa thành tiếng khóc tồ tồ. Nước mắt không còn từ giọt mà trào ra thành dòng xối xả như mưa ở ngoài trời. Đôi cánh tay vạm vỡ liên tục đập vào ngực bình bình như một bậc khổ tu trong giờ hành xác. Trong tiếng mưa gió, tiếng côn trùng rì rả, âm thanh của tiếng khóc nghe ghê rợn làm sao. Không biết qua bao nhiêu thời gian chỉ biết khi dòng nước mắt cạn đi, quánh đặc lại lợn cợn và ánh lên màu hồng của máu thì tiếng khóc trở thành tiếng khàn khàn khản đặc, nhỏ dần rồi tắt hẳn. Người đàn ông mê đi. Trong cơn mê ông ta thấy trăm ngàn loài quỷ dữ đang cào cấu thân xác ông, từng đợt lửa hỏa ngục thiêu đốt tâm can ông. Ông kinh hoàng la hét, van xin nhưng lũ quỷ kia càng thích thú, càng cào cấu ông dữ dội hơn. Đúng vào lúc ông không còn chịu đựng được nữa bỗng một đứa bé gái xinh đẹp như thiên thần xuất hiện lao vào bọn quỷ dữ man kia. Bọn quỷ buông ông ra và xúm vào ngấu nghiến, hành hạ đứa bé. Bỗng

ông chợt thấy mình hóa thành một con quỷ dữ trong số đó. Ông kinh hoàng la lên: “Không... đừng... con của tôi... trời ơi!”. Người đàn ông từ từ tỉnh lại. Ông vẫn nằm trên sàn xi măng lạnh ngắt, thân thể rã rời không còn chút sức lực. Một ngón tay nhút nhích cũng không nổi nhưng ông thấy mình tỉnh táo lạ kỳ. Tại sao? ông tự hỏi. Sai lầm bắt đầu từ đâu? Ai mới là tội nhân của tấn thảm kịch này. Có phải chính là vợ ông như ông vẫn nghĩ. Từ lâu ông chìm đắm trong kết luận này và chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ về mọi chuyện. Có phải ông đã sai khi biết nàng không yêu ông nhưng ông đã bằng mọi thủ đoạn để cưới được nàng. Biết nàng yêu người khác nhưng ông cứ nghĩ mọi chuyện sẽ dần quên lãng theo thời gian và bằng sự chăm sóc chịu đựng của mình ông sẽ cảm hóa được nàng. Nhưng mọi chuyện đều không diễn ra như ông nghĩ. Trong đêm tân hôn ông chỉ chiếm được một thân xác hoàn toàn trở lạnh, hơn nữa là một thân xác không còn trong trắng. Ông đau buồn, uất ức, nghi ngờ, ghen tỵ, ghen tuông. Rồi đưa con gái ra đời đem lại cho ông niềm an ủi nhưng khốn khổ thay con bé xinh đẹp như thiên thần lại dở ngậy, dở dại. Dù sao thì nàng cũng sinh cho ta một đứa con! Điều này làm cho ông càng yêu nàng hơn. Biết nàng lấy tên người yêu cũ để đặt cho con ông cũng bằng lòng. Sự nhịn nhục lâu ngày làm cho ông trở nên bé nhỏ và sợ hãi trước nàng. Thôi thì ông đem hết tình yêu thương đổ trút vào con bé, chuyện ghen tuông, nghi ngờ mười mấy năm ngỡ đã qua đi. Nhưng không. Cách đây vài tháng người tình của nàng xuất hiện và nàng bỏ đi theo hắn suốt một tuần. Khi trở về nàng đặt thẳng vấn đề với ông là nàng muốn ly dị và dắt bé Hoài Vũ ra đi. Ông hét quát nạt rồi dịu ngọt, hết năn nỉ rồi hăm dọa nhưng nàng vẫn không lay chuyển. Ông như chết cả cõi lòng, bảo nàng: “Cô muốn đi đâu thì đi nhưng con Vũ để lại cho tôi. Cô có yêu thương gì nó đâu mà đòi bắt nó!”. Nàng bật cười khinh khỉnh: “Ông tự soi gương nhìn lại mình đi. Ông từ hình dáng đến tâm hồn xấu xa như ác quỷ lại có thể có đứa

con xinh đẹp như vậy sao! Hắc hắc. Đừng có mà nằm mơ!”. Ông nghe đầu mình kêu một tiếng “Bùng” như sét đánh. Mọi thứ xung quanh ông như nổ tung hết thảy. Cổ họng ông chỉ gừ gừ lên mấy tiếng: Được... được... Rồi chạy ra khỏi nhà như ma đuổi.

Đêm đó ông không biết mình về đến nhà vào lúc nào. Chỉ biết là ông rất say. Trong cơn say ông nhìn thấy người đàn bà đang ngồi trên giường giương mắt nhìn ông như thách thức. “Hà... Hà... Được. Nàng muốn rời khỏi ta ư. Trước khi nàng rời khỏi ta, ta cũng phải chiếm hữu nàng lần cuối cùng. Ha... Ha... nàng hét lớn lên nữa đi, hét nữa đi. Cho đến lúc này ta vẫn còn là chồng nàng, không phải sao, không phải sao...”. Người đàn ông chồm lên như thú dữ ngấu nghiến đôi môi từng cắn lên giọng hò ngọt lịm trong đêm hội làng làm ông mê mẩn. Tay ông vung lên. Soạt... soạt... chiếc áo bị xé rách làm lộ ra gò ngực thanh tân biết bao lần ông rình trộm khi nàng tắm dưới bến nước bên cạnh gốc đa cổ thụ. Dưới sức mạnh phũ phàng, người phụ nữ nhắm nghiền đôi mắt không còn dấy dựa la hét nữa. Bàn tay cuồng bạo của người đàn ông tiếp tục lần xuống... lần xuống... Khi mảnh vải cuối cùng rơi ra người phụ nữ vùng mở mắt. Đôi mắt xinh đẹp ngây thơ đang nhìn ông đầy hốt hoảng. Người đàn ông thoáng sửng sốt: “Thì ra là mày! Tại sao là mày? Không... Không... Mày không phải là con tao... Tao không có đứa con nào hết. Mẹ mày không sinh con cho tao thì mày... Thì mày... Thì mày...”. Đôi mắt ngây thơ nhắm lại và hai giọt nước mắt trào ra. Đôi môi run run khẽ rên lên một tiếng: “Cha”.

Đứa trẻ đã nằm yên trên giường ngủ thiếp đi. Gương mặt bầu bĩnh hơi nhợt nhạt, những cọng gân xanh dưới cằm cổ đập liên hồi, ngực nặng nhọc phập phồng hơi thở, cái bụng hơi lùm lùm vạt áo nhô lên. Bà mẹ Tư kéo cái mền đắp cho nó rồi quay sang người đàn bà:

_ Bây giờ thì ổn rồi. Con bé đã ngủ yên. Tại cái thai nó hành thôi. Trời ơi! hời nãy cô kêu cửa làm tôi sợ hết hồn... tưởng là...

_ Dạ thưa bà... Con muốn nhờ bà một chuyện...

_ Chuyện con nhỏ hả. Không sao đâu. Cái thai khỏe lắm. Chỉ là mẹ nó còn nhỏ tuổi quá. Để tôi cho vài thang thuốc dưỡng thai là êm thôi.

_ Dạ... dạ không... thưa bà. Con muốn nhờ bà... bỏ cái thai đó đi.

_ Hà...? Cô nói cái gì. Cái thai lớn vậy... Không, tôi không làm đâu.

_ Dạ... Xin bà làm phước...

_ Không, dứt khoát không.

_ Chuyện đến nước này con cũng không còn sợ xấu hổ gì nữa đành nói thật cho bà biết. Cái thai đó là do... ba ruột của nó...

_ Trời ơi! Cô nói cái gì hả? Các người... Các người... Loạn luân... Loạn luân hết rồi!

Ngoài trời mưa đang dần tạnh nhưng cơn bão trong nhà thì mới bắt đầu nổi lên theo tiếng kể rì rầm, ngắt quãng bởi từng cơn sục sùi, nức nở của người đàn bà. Đã lâu lắm rồi chị chôn chặt lòng mình. Bây giờ bao nỗi niềm, bao đau khổ như cơn lũ tràn ra khỏi con đê bị vỡ. Phải. Từ ngày cha chị làm ăn thất bại nợ nần chồng chất phải thất cổ tự vẫn, mẹ chị đau buồn lâm bệnh nặng, người yêu đi du học ở phương xa thì chị hoàn toàn trở thành người chịu ơn, kẻ phụ thuộc rồi sau khi mẹ qua đời thì chị trở thành vợ của người đàn ông ấy. Trước đêm tân hôn chị mới vô tình phát giác ra chuyện làm ăn thua lỗ của cha chị là do bàn tay hăn thao túng thì mọi ơn nghĩa biến tan đi chỉ còn lại sự hận thù. Chị đã tìm cách phá cái thai đi để khỏi phải sinh con cho hăn nhưng không ngờ cái thai không phá được. Con chị sinh ra đời dờ ngáy dờ dại làm chị hối hận vô cùng. Nhưng niềm hối hận không bằng lòng căm thù. Thấy hăn yêu thương đứa con hết mực chị trả thù hăn bằng cách ngày ngày giày vò con bé cho hăn đau khổ dù lòng chị càng khổ đau hơn. Có

người mẹ nào không thương con, nhất là đứa con ấy lại bất hạnh tật nguyên bệnh hoạn. Mỗi lần cầm roi đánh nó chị cảm thấy như cầm dao đâm ngược trái tim mình. Nhưng thấy hấn vì chuyện ấy mà đau khổ thì chị lại hả hê. Chị sống trong tâm trạng mâu thuẫn ấy suốt mười mấy năm ròng. Cho đến ngày gặp lại người yêu cũ, anh ấy vẫn chưa lập gia đình, vẫn chờ đợi và giang rộng vòng tay đón chị. Anh sẵn sàng đưa chị và bé Hoài Vũ ra đi, bằng lòng xem nó như con ruột. Chị còn cần gì hơn, chị cảm thấy đời mình như có mùa xuân trở lại. Thế nhưng hấn vẫn không buông tha cho chị. Hấn nhất quyết không cho chị đưa bé Hoài Vũ ra đi. Trong niềm uất ức vì sự bất lực của bản thân lòng chị lại nảy ra một kế. Hấn rất ghen tuông. Thế là chị giả vờ cho hấn biết bé Hoài Vũ không phải là con của hấn. Chị đoán không sai. Gã đàn ông trước sự thật phũ phàng đó đã lao ra khỏi nhà như một kẻ điên. Lòng chị lóe lên một tia hy vọng. Chị vội vàng chạy đi tìm anh để báo tin mừng. Chị định gặp anh một chút thôi rồi trở về nhà đưa bé Hoài Vũ ra đi. Nhưng cơn mưa ập đến và niềm vui sắp được giải thoát cộng với vòng tay ấm áp nồng nàn của anh đã níu chân chị lại.

_ Bà ơi. Con hối hận quá! Phải chi hôm đó con trở về nhà thì đâu đến nỗi. Mà hấn... hấn thực không ngờ còn hơn loài cầm thú... Trời ơi! khôn nạn thân con tôi. Bà ơi, con đã nói hết, nói hết rồi. Bà phải giúp con bà ơi...

Bà mụ Tư chờ người ra như bị trúng phong. Tất cả những gì người đàn bà này kể thật quá sức tưởng tượng của bà. Mấy chục năm làm người và hơn phân nửa thời gian đó làm nghề đỡ đẻ bà từng chứng kiến biết bao điều ngang trái, éo le nhưng chưa bao giờ bà gặp một trường hợp như thế này. Mẹ thì hành hạ con để trả thù chồng. Cha thì cưỡng dâm con gái để trả thù vợ. Tất cả mọi khổ đau họ đổ lên đầu cái sinh linh khờ khạo bé bỏng tội nghiệp kia. Tội lỗi của họ dẫu phật bà lượng cả bao dung cũng không tha thứ được.

Bỗng bà mụ Tư giật mình. Tầm thâm kịch này cũng có một phần tội lỗi của

bà. Đứa trẻ kia bị tâm thần không phải là do thang thuốc trực thai của bà gây ra hay sao? Bà mụ Tư rùng mình ớn lạnh. Thì ra không phải lúc nào bà làm chuyện đó cũng đều là cứu giúp người ta. Thì ra cái gì gọi là hiện thân của phật bà cứu độ mọi người chỉ là dối người gạt mình mà thôi. Thì ra cái đám người độc mồm độc miệng kia cũng có phần nói đúng. Bây giờ bà muốn chuộc tội cũng muộn rồi và bà cũng không có cách. Đối mặt với người mẹ này bà không biết nên căm ghét hay thương hại. Chấp nhận lời yêu cầu của cô ta ư? Phá một cái thai lớn thế mà thai phụ lại là một đứa trẻ con bị tâm thần, một chút xui hy vọng thành công cũng không có. Còn bằng ngược lại để cho đứa trẻ kia sinh ra đời nó sẽ như thế nào? Cho dù là nó vẹn nguyên lành lặn không tật nguyên gì cũng không tâm thần như mẹ nó thì đời nó sẽ ra sao? Nó sẽ gọi cha nó bằng gì? Người đời sẽ nhìn nó bằng cặp mắt như thế nào? Với một cái quá khứ như thế nó làm sao ngẩng mặt lên để sống. Miệng đời. Hừ! Miệng đời giết người ta thì dễ, giết người ta thì nhiều chứ cứu người ta thì khó, thì ít lắm. Chẳng lẽ bà sống chưa đủ để hiểu điều đó hay sao? Trong lúc bà mụ Tư quay cuồng với bao suy nghĩ thì người đàn bà chợt nín khóc. Chị ta ngược lên nhìn bà Tư sòng sọc rồi bất chợt không một tín hiệu nào báo trước, nhào tới bên đứa trẻ đang ngủ say trên giường giơ tay cật lực bóp cổ nó, miệng gào lên: “Là các người hại con tôi. Hấn... hấn hại đời của nó! Còn bà... bà làm cho nó thành dở điên dở dại. Còn tên kia, lúc yêu thương thì hứa hẹn đủ điều, khi xảy ra chuyện thì trốn đi mất biệt. Các người chết đi... Chết đi... Chết hết đi...”

Bà mụ Tư hoảng hồn lao tới bằng tất cả sức lực già nua kéo người đàn bà ra khỏi đứa bé. Chị ta gào lại lên: “Là tôi... là tôi hại con tôi rồi. Trời phạt tôi đi... đánh tôi đi...!”. Rồi như để ông trời dễ trừng phạt mình, chị điên loạn xô tung cửa lao ra ngoài trời mưa gió.

Nhân thả người nằm trên thảm cỏ đưa mắt nhìn tấm bảng đề Mẫu Tử Am, chờ đợi. Đây là tấm bảng thứ mấy rồi Nhân không nhớ nữa. Thiên hạ bao la không ngờ Mẫu Tử Am lại nhiều như vậy. Không biết lần này có gặp nàng không? Ông trời các cơ chi làm vậy. Tại sao cho Nhân gặp nàng một lần rồi không thể nào quên. Mình nhớ nàng bởi điều gì nhỉ? Là ánh mắt bảy phần ngây thơ ba phần ngây dại hay chất giọng thanh tao đọng đầy nỗi sợ hãi từ muôn ngàn kiếp trước. Ngày đó, Nhân là một sinh viên y khoa năm thứ tư rất thích khoa tâm thần học. Trong một lần nghỉ hè về quê đã ngoại đã gặp nàng. Nàng thực sự đẹp quá chừng nhưng cái làm Nhân chú ý chính là vẻ ngây dại của nàng. Sắc đẹp của nàng lẫn nỗi hiều kỳ nghề nghiệp đã thúc đẩy Nhân tiếp cận nàng. Trong lúc đang say sưa nói chuyện với nàng để tìm hiểu bệnh tình thì cha nàng xuất hiện và một trận đòn phũ phàng đổ ập xuống người Nhân. “Cha ... cha đừng đánh nữa, tội nghiệp mà!” Giọng nói của nàng, ánh mắt của nàng ghi sâu vào tâm khảm của Nhân. Nhân tự nhủ với mình sau khi ra trường sẽ trở lại tìm nàng để chữa bệnh cho nàng. Nhưng hồi ơi! Vật đổi sao dời, ngày Nhân trở lại ngôi nhà nàng đã trở thành một bãi cỏ hoang vu. Chiếc ghế xích đu nàng thường ngồi đã mục gãy xiêu vẹo bao phủ đầy những loại dây leo. Nhân hỏi thăm những người xung quanh thì được nghe một câu chuyện đau lòng kinh khiếp. Sau tấn thảm kịch đó xảy ra cha nàng đã cắn lưỡi tự sát trong tù. Mẹ nàng trở nên điên loạn đi đâu mất tích. Còn nàng, có người bảo nàng lang thang xin ăn đầu đường xó chợ và sinh con trong một đêm mưa gió rồi hai mẹ con đều chết. Người khác lại kể rằng nàng sinh con trong một cánh đồng hoang, đang lúc đưa bé chào đời thì bị sét đánh nhưng hai mẹ con không chết mà điều kỳ diệu xảy ra. Tiếng sét cộng với tiếng khóc trẻ thơ làm bừng dậy linh thức của người mẹ và nàng hết bị tâm thần sau đó bỗng con đi tu. “Tu ở đâu?”. Nhân hỏi. “Thì Mẫu Tử Am chớ đâu”. “Mẫu Tử Am ở địa phương nào?”. “Ai biết. Chỉ biết

ở đó trẻ con rất được thương yêu và sung sướng”.

Quân Tấn

ĐÊM CHỜ ĐỢI

(kính tặng H – người thương binh cao quý mà tôi quen biết)

Chị đang chờ...

Chị đang chờ anh đi làm về. Thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường trước mặt nhưng chân chị vẫn đạp đều, âm thanh ro ro của chiếc máy may vẫn nhặt khoan theo nhịp chân của chị. Gần tết rồi, đồ khách nhiều, chỉ có một mình, chị phải tranh thủ may mới kịp giao cho người ta. May thêm một bộ quần áo là thêm một ít tiền, bớt phần vất vả cho anh. Trên cả điều đó, khi làm việc, thời gian đợi anh sẽ qua mau hơn, vì dù không có đồ may chị vẫn thức đợi anh về. Chị có sự chờ đợi hạnh phúc này năm năm rồi.

*

Hắn đang chờ...

Hắn đang chờ gì? Hắn cũng không biết. Cũng như không biết cái lạnh của những giọt sương đêm ướt đẫm vai hắn. Trước đây mấy phút thì hắn chờ người đàn bà đang ngồi may kia đi ngủ. Để hắn... Còn bây giờ? “Trời ơi! Mình vào đây để làm gì?” hắn tự hỏi? Đầu hắn nổ tung ra như vừa bị sét đánh. “Phải rồi! Mình vào đây để... Trời ơi! Khốn nạn!”. Ngực hắn nhói lên, mắt hắn nhòa đi, từng đoạn phim quá khứ hiện ra trong tâm trí hắn, giúp hắn nhớ lại tất cả. “Phải rồi! Mọi việc bắt đầu từ hồi chiều...”

* * *

Tự sự của người đàn bà

Năm năm trước, chị còn là người vợ không chồng, người mẹ hai một tuổi của đứa con gái lên ba. Mái ấm là căn phòng trọ tồi tàn trong hẻm nghĩa địa sâu hun hút và âm u như cái tên của nó. Chị lấy đường phố làm quầy hàng, xác thân làm vốn hành nghề và thù hận làm lẽ sống. Đối với xã hội, chị là một con điếm. Đối với hàng xóm, chị là mẹ đàn bà nanh nọc với tất cả sự hung dữ của con gà mái đang nuôi con. Đối với con, chị là bà mẹ diêu hiên mà một người phụ nữ thất học làm nghề bán thân có thể có. Đối với mình, chị là... và sẽ là gì chị cũng không biết nữa, nếu không gặp được anh. Đêm đêm, khi đứa con gái say sưa trong giấc ngủ, nhìn vết sẹo trên chân nó, chị nhớ lại cái ngày định mệnh dun rủi cho chị gặp anh. Năm năm mà chị cứ ngỡ như mới hôm qua...

Hôm đó, chị chở con trên cái ba ga nhỏ đằng trước chiếc xe đạp dùng để hành nghề. Con đường đang mở rộng còn thi công lỗ dờ đầy ổ gà và đá lờm chờm. Đứa bé bị dẫn xóc ngồi không yên, khóc inh ỏi. Chị chồm tới phát vào mông nó thế là loạng choạng tay lái, đâm sầm vào chiếc xe khác. Con bé rơi xuống đất. Chị chết điếng chưa biết làm sao thì người đàn ông đã ôm gọn

nó trong tay kèm theo tiếng quát: “Chạy đi đâu vậy hử? Cô không lo cho mình thì cũng lo cho đứa nhỏ chớ. Nó có gì cô biết tôi!”. “Trời đất! Ăn nói cái giống... Làm như con của nó vậy!”. Chị tức tái người nhưng đôi mắt rực lửa của anh và cái chân đẫm máu của con làm cho bao nhiêu câu chửi mắng thuộc lòng bị nghẹn lại. Chị riu riu theo người đàn ông đưa con vào bệnh viện.

Khi chị ngồi ngắm từng giọt nước biển rơi rơi truyền nguồn sống cho con với cái băng trên chân trắng toát thì anh bước vào. Anh đưa cho chị ổ bánh mì. Lúc bấy giờ chị mới cảm giác đói. Anh vụng về xin lỗi chị về tai nạn vừa rồi, về câu nói sỗ sàng lúc đó. Không hiểu sao ý định trả đũa trong đầu chị biến mất. Có thể khi no người ta dễ thông cảm với nhau hơn. Cũng có thể vì anh nói chuyện trông rất hiền chứ không dữ dằn như khi quát chị. Rồi chị cười. Anh cũng bớt phần lúng túng. “Đối với tôi – anh nói – đứa con là tất cả cô à!”. Rồi như thanh minh, vừa lấy cái nón quạt cho đứa bé, anh vừa kể cho chị nghe anh là thương binh, một mảnh đạn của bọn Pôn-Pốt phang vào lưng anh. Hậu quả khi xuất ngũ về, người vợ anh cưới ở quê đi lấy chồng khác vì anh không còn khả năng làm chồng, làm cha. Anh bỏ quê lên thị xã làm công nhân và chuyện có một đứa con đối với anh mãi mãi chỉ còn là ước mơ...

Hôm sau, rồi hôm sau nữa, ngoài giờ đi làm, anh lại đến bệnh viện. Anh chăm sóc con bé có phần hơn cả chị. Dĩ nhiên, với sự khéo léo của người đàn ông chưa từng có con. Đứa nhỏ bớt đau cứ bi bô nói chuyện với anh. Hết đòi cái này đến đòi cái khác làm anh chạy lăng xăng mệt nhoài nhưng niềm vui hiện rõ trên ánh mắt. Khi nó ngủ, anh chị ngồi kể chuyện đời mình cho nhau nghe. Không hiểu sao với anh, chị có cảm giác tin tưởng đến thế.

Từ lâu lắm chị hầu như mất niềm tin vào con người. Bên anh, chị thấy mình như đứa em gặp lại người anh sau nhiều năm luân lạc. Được một tuần thì anh biết chị là con bé mồ côi lúc năm tuổi. Bảy tuổi có mẹ kế và năm mười hai tuổi thì người cha cũng qua đời trong một tai nạn. Chỗ dựa cuối cùng mất đi, con nhỏ mồ côi không thể sống với dì ghẻ đành bỏ quê đi rửa chén giặt đồ cho người dì họ xa, chủ một tiệm may lớn trên thị xã. Khi công việc rỗi rảnh, nó được người dì cho dòm ngó, tập tành nghề may. Tuy ít học nhưng có khiếu, lại khéo tay chăm chỉ, đến năm mười bảy tuổi nó trở thành cô thợ may tay nghề khá vững vàng và có tiền để dành. Lúc này, nó cũng ấp ủ ước mơ như bao cô gái mười bảy tuổi khác. Rồi một hôm người trong mộng đến, cô thợ may bỏ nghề cuốn gói theo chàng sau một đêm Noel hạnh phúc trong đau đớn, ngọt ngào. Đôi vợ chồng son sống trong một căn phòng trọ rẻ tiền. Hạnh phúc êm đềm được ba tháng thì nàng nghe trong bụng hình thành một mầm sống. Mầm sống lớn dần trong khi túi tiền xẹp xuống đồng thời xuất hiện những trận đòn. Chàng hoàng tử bạch mã lộ mặt nạ hiện nguyên hình một gã giang hồ, một tên sở Khanh, một thằng ma cô dốt gái chuyên nghiệp. Vào một đêm mưa gió, hắn về nhà sục nức mùi rượu cùng hai gã đàn ông khác. Lời cầu xin của cô, đứa con trong bụng cô không lại chuyển được lòng hắn. Bão tố nổi lên trong căn phòng nhỏ và bị lấn át bởi tiếng mưa bão bên ngoài. Cô trở thành tiếp viên bia ôm từ đó...

Mỗi ngày cô đi làm đem tiền về cho hắn. Không có thì hắn hành hạ cô bằng những trận đòn thừa sống thiếu chết. Bao lần cô định đổi mạng mình với hắn nhưng nghe đứa con đạp nhói trong bụng cô lại cắn răng chịu đựng. “Con mình không có tội”. Cô nghĩ thế. Bao hy vọng cô đặt hết vào đứa con sắp sửa ra đời. Rồi bụng cô ngày càng lớn, nhà hàng đuổi về không cho làm nữa. Không có tiền hắn đánh mãi cũng chán. Với lại gần ngày sinh nở, cô yếu

lắm. Hấn sợ lỡ tay thì hấn khốn. Rồi hấn bỏ đi. Để lại cho cô đóng nợ tiền nhà, tiền điện, tiền rượu... Con cô chào đời không có cha và cô gọi nó là con Hận. Không dám về nhờ vả người di họ, nhà hàng thì coi cô là hạng gái sẽ không đắt khách. Thế là sinh nở chưa đầy 2 tháng, cô ra đường làm nghề không vốn để nuôi con. Bản năng sinh tồn biến cô thành người đánh đá nhất trong xóm chị em, không chịu thua ai bao giờ. Cho đến khi gặp anh, đó là lần đầu tiên người đàn bà giang hồ chịu nín thinh khi bị đàn ông mắng...

Anh nghe chuyện của chị một cách bình thản không biểu lộ gì. Chỉ có đôi mắt rực lửa trở nên nghiêm nghị và sâu lắng hơn.

Con Hận ra viện. Anh không nói một lời nào, cũng không cho chị nói một lời nào. Anh ôm nó về nhà tập thể nơi anh ở, rồi ngày ngày chở chị đến ông thầy đông y chữa căn bệnh chị mắc phải khi làm nghề bán phấn buôn hương.

Tự sự của gã đàn ông.

Chiều nay, sau khi mãn hạn tù, hấn từ trại giam đi về thị xã với ý định tìm ông anh kết nghĩa nhờ giúp đỡ hấn làm lại cuộc đời. Bởi hấn biết người đàn ông ấy sẽ tha thứ cho hấn. Người đàn ông mà hấn từng cho là khờ khạo ấy sẽ lại giúp đỡ hấn, cứu mang hấn như đã từng cứu hấn cách đây bốn năm khi hấn bị kẻ thù vây đánh bằng cây và mã tấu. Hấn còn nhớ người đàn ông đó đã tả xung hữu đột như thế nào để cứu hấn đem về. Hấn được băng bó vết thương, được nhận làm em kết nghĩa, được hứa sẽ xin việc làm ở công ty cho... Một tháng sau, khi đã hoàn toàn bình phục, hấn ra đi không một lời từ giã với đồ đạc và chiếc xe đạp duy nhất trong nhà... Khi xe đồ về đến thị xã thì số tiền anh em bạn tù hùn lại cho hấn cũng cạn đến đồng cuối cùng. Đang loay hoay chưa biết làm thế nào, thì hấn gặp lại thằng bạn chuyên mua bán

đồ chôm chĩa mà hấn quen biết thuở xưa. Hai thằng vào quán cháo vịt ở ven đường. Thằng bạn “cốt” bao hấn một châu gọi là mừng hấn ra khỏi “hộp”. Khi chai đế cạn, đĩa gỏi vịt voi đi thì thằng bạn cũng biết được kế hoạch làm lại cuộc đời của hấn. Nó cười phá lên: “Ha ha ha.... Lương thiện?! Tao tin mày làm được!”. Rồi nó nheo mắt như trêu chọc: “Nhưng làm lương thiện khó lắm, làm lương thiện phải có tiền, muốn xin lỗi ông anh kết nghĩa cũng phải có tiền mua tí quà gọi là chuộc tội. Thời buổi này...”. Nó chọt hạ giọng: “Hay mày trở lại giang hồ hợp tác với tao, có thêm mày thì băng mình đâu sợ thua ai. Lương thiện làm gì, trở lại vùng vẫy giang hồ, làm vua một cõi không sướng hơn sao? Ít ra cũng mần cú chót kiếm vốn dần túi rồi làm ăn lương thiện!”. Thằng bạn dứt lời, hấn dần ly rượu xuống bàn đánh cốp. “Đ. Mẹ mày!”. Hấn buông câu chửi rồi đứng dậy bỏ đi. Đuổi theo hấn là tiếng nói đầy vẻ ranh của thằng bạn “Tùy mày! Có kiếm được món gì khờ khớ thì đem cho tao”.

Tự sự của người đàn bà

Sau ba tháng thuốc thang điều trị, cộng với sự chăm sóc của anh, chị đã rũ bỏ khỏi cơ thể căn bệnh dơ bẩn, gớm ghiếc kia. Con Hận đeo dính anh gọi tiếng “Ba” mà chị chưa một lần dạy nó. Anh chia tay nhà tập thể của mình, mượn một căn nhà nhỏ ngoài ngoại ô thị xã. Anh lôi chị ra khỏi hẻm nghĩa địa, đem chị và con về ở chung. Họ đến với nhau như những con người khốn khổ cần có nhau trong đời. Anh đưa chị đi đăng ký kết hôn và làm khai sinh cho con Hận. Anh đặt tên nó là Mai, anh muốn nó là ngày mai của anh, của chị, một ngày mai tươi sáng.

Đêm đầu tiên sống chung, chị lo sợ xiết bao, cũng cay đắng, xót xa, tủi hổ xiết bao. Chị không biết mình phải làm gì. Nhưng mai mốt thay anh ngủ

chung với con Mai và kéo dài như thế suốt sáu tháng. Đến sinh nhật của chị, lần sinh nhật đầu tiên trong đời, chị mới biết anh mất khả năng làm cha nhưng vẫn còn là một người chồng. Đây là sự lừa dối duy nhất của anh từ khi biết nhau. Chị không hỏi anh về điều này, anh cũng không giải thích. Chị thầm cảm ơn lòng nhân ái của anh, tình yêu của anh, sự tế nhị của anh biết chừng nào! Chị tự nhủ với mình sẽ cố gắng chăm sóc cho anh, chia sẻ gánh nặng cùng anh và làm một người vợ tốt. Thời gian đầu cuộc sống thiếu thốn đủ thứ. Tiền thương binh và lương của anh không đủ chi tiêu. Anh phải thuê chiếc xe Honda chạy xe ôm thêm buổi tối. Nhìn anh hốc hác mà chị đau xé lòng. Chị quyết định mượn tiền góp mua một chiếc máy may cũ và lao vào làm việc ngày đêm. Ban đầu khách chưa quen, đồ may không nhiều, chị nhận may thêm đồ buộc tóc, nối vải vụn làm mền, gối... Vợ chồng tần tặn, khó khăn rồi cũng qua. Bây giờ chị cũng có chiếc máy may, anh đã có chiếc xe gắn máy cho riêng mình. Rồi con Mai đi học, cả nhà thêm được một niềm vui. Chị đã có một gia đình hạnh phúc thật sự. Hạnh phúc như mơ. Chị ngỡ ngàng đến không ngờ. Đêm đêm chị ngồi may đợi anh về và ôn lại quãng đời quá khứ đau thương...

Tự sự của gã đàn ông

Hắn lang thang trong đêm, như kẻ hành hương vô định, như con thuyền không bến đỗ. Đêm về khuya, ngoại ô vắng ngắt người. Chỉ còn nghe âm thanh của đôi chân hắn kéo lê trên mặt đường. Hắn dừng lại thở dốc. Hắn mệt. Chát rượu để lâu ngày không được uống, lại uống vào lúc bụng đói muốn quất sụm hắn. Hắn cảm thấy trống trải và cô độc vô cùng. Hồi chiều, khi nhìn những người ra tù một lượt với hắn được ôm choàng trong vòng tay chờ đợi của người thân, hắn đã có cảm giác này. Nhưng không mãnh liệt và tê tái như bây giờ! Có lẽ lúc đó hắn ở giữa con người, còn bây giờ hắn ở

giữa trời đất. Trời đất thì bao la. Con người thì... Hấn nhớ tới ông anh kết nghĩa. Nhưng rồi nghĩ đến đoạn đường dài dằng dặc về nhà tập thể của ông ấy thì quyết tâm của hấn chùng xuống. “Không biết anh ta có còn ở đó không? Lỡ mà...”. Hấn không dám nghĩ tiếp. “Hay là...”. Câu nói của thằng bạn vang lên trong đầu hấn. “Thôi thì...”. Hấn nguyên rửa thằng bạn, nguyên rửa sự yếu đuối của mình. Hấn gục xuống, hai tay ôm lấy đầu. Một cái gì tức uất, nghẹn ngào trong hấn. Hấn thấy mình trôi chìm vào khoảng không đen đặc, thăm thẳm. Trong tâm trạng gần vô thức đó, hấn bỗng mơ hồ nghe một âm thanh quen thuộc như từ quá khứ vọng về. Âm thanh đó, có một khoảng thời gian trong đời, ngày ngày hấn bỏ ra hàng giờ để nghe, bên cạnh cô người yêu quê mùa nhỏ bé. Như người bị thôi miên, hấn đứng dậy, đi về phía phát ra âm thanh. Đó là một ngôi nhà nhỏ, bên trong người đàn bà đang ngồi may. Hấn cố nhìn nhưng mái tóc xõa một bên trước ngực che khuất khuôn mặt. “Nhưng cần nhìn làm gì? Mình vào đây để...”. Hấn nép mình vào bụi cây cạnh nhà vừa nghe âm thanh êm ái phát ra từ chiếc máy may vừa chờ đợi.

Thời gian trôi đi, trôi đi... Chợt âm thanh êm đềm kia dừng lại, kéo hấn ra khỏi sự chờ đợi mơ màng. Người đàn bà đứng lên đi vào bên trong, nơi có tiếng nói mơ của trẻ con. “Dáng đi quen thuộc quá!”. Và khi người đàn bà quay ra, gương mặt nàng đã khẳng định điều đó. Đúng là nàng. Tám năm trôi qua, con người có nhiều thay đổi nhưng nét thân quen hấn không thể nào quên. Như con thú bị trúng tên vào ngực. Hấn chực ngã xuống. Hấn muốn chạy đi nhưng đôi chân chôn chặt vào đất. Hấn muốn bước vào nhà nhìn nàng cho thật kỹ rồi quỳ xuống dưới chân nàng. Nàng sẽ không tha thứ cho hấn đâu. Hấn biết. Và hấn cũng không dám chờ mong một điều gì. Nhưng hấn không bỏ đi được. Có cái gì đó rất thiêng liêng mà hấn chưa từng biết, như là tình phụ tử, trời dậy trong hấn. Hấn muốn hỏi nàng về điều đó. Hấn

muốn biết đứa bé bên trong có phải là... Sương đọng thành giọt chảy xuống. Hấn nghe ở môi vị mặn. Và hấn đứng đó, dù không biết mình chờ đợi điều gì.

Đoạn kết

Sự chờ đợi nào rồi cũng phải kết thúc. Ngoài đường một chiếc xe dừng lại. Người đàn ông tắt máy dắt bộ đi vào nhà, có lẽ để yên lặng cho con bé bên trong ngủ. Người đàn bà vui mừng dang tay đón chồng. Gã đàn ông sững sờ. Bây giờ gã đã biết điều muốn biết. Bởi gã rất rõ người đàn ông kia mắc bệnh gì.

Bên trong căn nhà, những âm thanh hạnh phúc phát ra. Bên ngoài, ngọn gió đêm thổi nhẹ nhẹ những mầm xanh mới nhú. Gã đàn ông nhìn vào nhà cái nhìn lần cuối. Đau đớn và thanh thản. Gã bước đi.

Q.T

Bông hồng nào cho em

Căn phòng nhỏ hôm nay tràn ngập hương hoa hồng. Mùi thơm đậm đà của hồng nhung, tinh khiết của hồng bạch, ngậy ngát những đóa hồng vàng. Lâm nghe thềm một làn hương dịu dịu của hoa hồng dại. Hương thơm đã dìu bước anh em Lâm từ thuở thơ ngây, hương thơm của những tháng ngày ấm

êm hạnh phúc.

Trong cơn choáng váng, Lâm cảm giác mình tê mê, trống rỗng như chiếc lá trên dòng ký ức mãi miết trôi về một làng quê có con sông êm đềm chảy qua, sau lưng là cánh đồng bát ngát. Ngôi nhà nhỏ ven sông xung quanh trồng toàn bông hồng dại, xa trông như tổ chim nhỏ nhắn nằm yên trên tấm thảm dệt bằng hoa.

Buổi sáng tinh mơ khi ông mặt trời ngủ lười chưa chịu dậy, những hạt sương mai rong chơi suốt đêm lạc lối chưa về, hai đứa trẻ như hai chú chim non tung tăng bắt sâu trong vườn hoa. Chúng tranh nhau khoe với người đàn bà đang ngồi trên chiếc máy may để được ôm vào lòng, được xoa đầu và nghe khen rằng hai chú chim của mẹ giỏi quá, bắt được thật nhiều sâu. Sau đó cả nhà quây quần bên mâm cơm. Người đàn bà gấp thức ăn cho chồng, cho con, mắt long lanh hạnh phúc. Khi người đàn ông quảy túi đồ nghề lên vai, hai đứa trẻ dung dăng dung dẻ cắp sách đến trường, người đàn bà lại ngồi bên chiếc máy may chờ con đi học, chờ chồng đi làm về...

Anh em Lâm đã có những ngày vui vẻ ấm êm như thế. Đến bây giờ Lâm cũng chưa dám tin hạnh phúc đã tan đi tựa hạt sương mong manh. Bất hạnh như cơn bão dữ cuốn tung tổ chim cúc cu bé nhỏ. Lâm còn nhớ mẹ đã lịm đi như thế nào khi cha quyết định bỏ đi theo tiếng gọi của đô thị phồn hoa, nơi có người đàn bà xinh đẹp mà Lâm chưa biết mặt. Mẹ không khóc chỉ đăm đăm nhìn theo bóng cha khuất dần rồi ngất trong tay Lâm. Vòng tay bé nhỏ của đứa con trai mười tuổi run lên, nó cắn răng giữ cho mẹ mình khỏi ngã. Nhưng nó không giữ được lâu. Mẹ chịu đựng nỗi đau khổ thêm năm năm rồi ra đi bỏ lại hai cánh chim non ngơ ngác, bơ vơ trên cõi đời. Người mẹ dịu hiền xinh đẹp lúc đó chỉ còn là thân hình gầy guộc, bệnh hoạn. Đôi môi xanh xao run run lời trăng trối: “Hãy đi tìm cha. Cha thương các con lắm! Thế nào cha cũng trở về”. Rồi im lặng, im lặng vĩnh viễn. Mẹ kính yêu ơi! Thế là

chúng con mất mẹ thật rồi. Con không hiểu chuyện của người lớn.

Con hận cha, con ghét cha nhưng con sẽ thực hiện lời trối trăn của mẹ. Chỉ tội em Lan còn nhỏ quá, nó mới mười ba tuổi đầu. Lâm không muốn cho em phiêu bạt theo mình nhưng nó không biết phải gửi lại cho ai. Bà con nội ngoại nó không hề biết một người. Cha mẹ nó khi xưa trốn nhà ra đi theo tiếng gọi tình yêu, hai người tìm đến vùng quê xa xôi hẻo lánh này đắp xây hạnh phúc, trở thành một gia đình ngụ cư không họ hàng, quyền thuộc. Thế nhưng chàng kỹ sư xây dựng không cam tâm với kiếp thợ hồ suốt ngày chỉ loay hoay xây chuồng heo, nhà mồ vật vãnh. Mái nhà tranh, hai quả tim vàng, giá trị thiêng liêng của tình yêu ngày xưa sau mười năm không còn đủ sức kiềm hãm ước mơ đến với những công trình kiến trúc to lớn, vĩ đại hơn. Đó là mẹ nói cho Lâm biết thế nhưng trong lòng Lâm tội lỗi hoàn toàn do người đàn bà kia. Thằng con trai mười lăm tuổi quỳ lạy nắm mồ của mẹ lần cuối cùng rồi hai cánh chim non dắt dìu nhau đi. Gần ba năm nay với xấp vé số trên tay, anh em Lâm lang thang khắp nẻo tìm cha. Căn nhà trọ tồi tàn này là nơi dừng chân gần đây nhất...

Lâm đưa tay lau những giọt nước mắt này giờ tuôn chảy theo dòng ký ức.

Con choáng váng đã qua đi chỉ còn đọng lại nỗi bàng hoàng. Lâm uể oải đưa mắt nhìn những đóa hồng. Đây là sáng kiến của Lan. Bán hoa hồng ngày 20 – 10.

Trăm bông hồng này anh em Lâm đã vét đến đồng tiền cuối cùng đặt mua từ tuần trước. Lâm không biết sẽ buôn bán ra sao nhưng Lan tính ngon ăn lắm: Mua năm ngàn đồng một bông, nếu bán lại được bảy, tám ngàn thì lời bằng bán vé số mười ngày chớ đâu có ít. Lan có vẻ tin tưởng vào chuyên buôn bán này nên Lâm cũng đặt nhiều hy vọng. Lâm ngồi dậy lấy nước phun sương lên những đóa hoa hàm tiếu rồi chọn một bông đẹp nhất cắm vào ly.

Bông hồng này dành cho Lan. Chắc con bé sẽ rất thích, em gái Lâm xứng đáng một phần thưởng như thế. Sau đó Lâm chia hoa ra thành hai phần cho vào giỏ chuẩn bị đi bán. Công việc vừa xong thì Lan đã tíu tít ngoài cửa:

_ Hai ơi, em hết vé số rồi! Hai sửa soạn xong chưa anh em mình đi bán bông. Nhanh lên, người ta bán khắp ngoài phố rồi kia kìa!

Lâm lấy khăn lau mồ hôi trên trán em gái, âu yếm hỏi:

_ Vậy em không ăn cơm à?

_ Em tắm một cái rồi đi liền kéo không kịp. Bán xong tối về ăn luôn. Hai cũng thay bộ đồ mới nhen. Bán bông hồng chứ không phải bán vé số đâu. Mặc đồ hàng hoàng người ta mới mua!

Lâm bật cười, nghe cảm giác phấn khởi trở lại với mình. Giọng nói riu rít như chim của Lan vang lên xua đi những ưu phiền lắng đọng trong lòng Lâm... Lan bước vào nhà. Lâm sững sờ nhìn em mình. Lan mặc bộ đồ mới Lâm mua cho hồi tháng trước. Hôm ấy một người mua vé số của Lâm trúng tám triệu đồng và cho Lâm trăm ngàn. Lâm ra chỗ bán đồ “sida” mua cho em, Lan đem cất chưa mặc lần nào. Bây giờ trước mặt Lâm không phải con bé bán vé số lem luốc mà là một thiếu nữ xinh đẹp đang bước vào tuổi mười sáu. Lan thừa hưởng những nét đẹp của mẹ từ đôi mắt to đen có cái nhìn thăm sâu chịu đựng đến cái lúm đồng tiền bên má phải chỉ khi cười mới hiện ra. Em mình lớn thật rồi. Lâm vừa vui mừng vừa lo lắng. Nhìn em xinh tươi như đóa hồng sắp nở Lâm nghĩ đến số phận hẩm hiu của mẹ và nghe nhói đau trong dạ.

_ Hai làm gì nhìn em chăm chăm vậy. Em mặc bộ đồ này kỳ cục lắm hả?

_ Không phải, em giống mẹ quá!

Lan lạng người đi, khoe mắt rung rung. Mỗi lần nhớ hoặc nghe Lâm nhắc

đến mẹ là Lan khóc không kìm được. Lâm biết vậy nên bước đến dỗ dành:

_ Em lớn rồi, Lan! Phải tập kìm chế mình. Mẹ cũng không thích em khóc nhè như con nít đâu. Anh em mình phải sống tốt, sống vui vẻ cho mẹ an lòng.

_ Dạ, em biết rồi. Em hứa với Hai em không khóc nữa đâu.

_ Thôi, cầm lấy phần bông của em. Anh em mình đi bán coi ai hết trước, người nào thua ngày mai nấu cơm.

_ Vậy Hai nấu chắc rồi. Hai bán không đắt bằng em đâu. Ủa, Hai bỏ sót một bông kia!

_ Không phải sót. Bông đó của em.

Lan nhìn anh, lòng đầy hạnh phúc. Từ ngày cha bỏ đi, anh Hai thay thế cha làm người đàn ông trong gia đình đỡ đàn cho mẹ, chăm sóc cho Lan. Rồi mẹ mất, anh lại trở thành người mẹ. Bao giờ anh cũng thương yêu, chiều chuộng, lo lắng cho Lan từ miếng ăn giấc ngủ. Lan nhủ lòng phải cố gắng kiếm nhiều tiền để chia bớt phần cực nhọc với anh. Nghĩ đến đây bao nhiêu vất vả, nhọc mệt của một ngày bán vé số tan biến. Lan thoãn thoắt bước đi...

Khi Lâm bán hết bông hồng về nhà thì Lan đã ngồi với mâm cơm đợi sẵn.

Thấy Lâm, Lan reo lên:

_ Hai ơi, Hai thua em rồi. Em đợi Hai này giờ. Mau tắm rồi vô ăn cơm em nói chuyện này cho nghe.

Tiếng khen “Em gái anh giỏi lắm!” chưa kịp thốt ra bỗng chững lại trên môi khi Lâm thấy đóa hồng trong ly biến mất. Cố nén giận, Lâm hỏi:

_ Bông hồng của em đâu?

_ Em... Em... Lúc này khi em bán hết rồi, có một ông khách sang trọng hỏi mua. Ông đồng ý trả mười lăm ngàn...

Lâm gầm lên:

_ Tiền... Tiền... Em biết có những thứ bao nhiêu tiền cũng không thể mua. Có những thứ bao nhiêu tiền cũng không thể bán không? Bữa nay vì tiền em bán một bông hồng. Rồi mai một... Trời ơi!

Lâm lao ra khỏi nhà, chạy biến trong màn đêm. Vậy đó, điều Lâm lo sợ sắp thành sự thật. Lan quá bé nhỏ ngây thơ mà cuộc đời đầy cạm bẫy như con quái vật khổng lồ luôn há miệng chờ chờ. Còn Lâm, Lâm sẽ bảo vệ cho Lan được bao lâu nữa? Lần đầu tiên Lâm cảm giác em gái trôi tuột khỏi tay mình. Cảm giác đó như nhát dao đâm thẳng vào tim, Lâm đau đớn không chịu nổi. Bầu trời âm âm sấm sét, mây đen vần vũ. Mưa. Những giọt mưa như từ khắp nơi gom lại đổ trút xuống người Lâm. Lâm đứng giữa trời khuya mưa gió mà gào thét đến khi cái lạnh bao trùm khắp thân thể. Lâm dần tỉnh lại. Lâm nhớ hồi này Lan biểu có chuyện nói với mình. Chuyện gì? Phải chăng là chuyện về ông khách sang trọng đó. Đến vậy sao Lan? Không! Cái chôn đô thị phồn hoa này đã tước đoạt của Lâm một người cha, giết chết của Lâm một người mẹ, Lâm không thể để nó cướp đi thứ quý nhất trên đời còn sót lại. Dù phải có lỗi với mẹ Lâm cũng đành chịu. Lâm phải đưa Lan về quê. Nơi đó Lâm còn một ngôi nhà, còn xóm làng với những người dân quê chân chất, còn nắm mồ của mẹ thân yêu. Lâm ngược mặt nhìn trời. Mưa đã tạnh. Phương đông ửng lên màu sáng. Lâm đã tìm được lối đi. Anh bươn bả trở về nhà trọ. Lan đang ngồi trước cửa, gương mặt đầy nước mắt. Lâm đưa bàn tay lạnh buốt lau nước mắt cho em, vỗ về:

_ Nín đi, đã hứa với anh là không khóc nữa rồi mà.

_ Ai biểu Hai đi suốt đêm làm em lo muốn chết. Mưa gió âm âm em sợ quá!

_ Thì anh về rồi nè! Nín khóc đi rồi nói cho anh nghe hồi đêm xảy ra chuyện

gì?

_ Em gặp cha rồi!

_ Hả? Người đàn ông sang trọng đó là cha hả?

_ Không phải. Ông ta mua bông rồi nhờ em đem tặng cho người đàn bà đang ăn trong nhà hàng đằng kia. Em gặp cha ngồi ăn với bà ấy. Cha nhìn em lom lom mà không nói gì hết. Bây giờ tính sao đây Hai?

_ Em sửa soạn đồ đi. Anh em mình về quê. Chúng ta bỏ mẹ cô đơn lạnh lẽo lâu quá rồi!

_ Thiệt hả anh Hai? Mình về thiệt ghen Hai!

Sao lại không thiệt hả Lan. Gặp được cha là chúng ta đã làm tròn lời mẹ hiền trần trời. Anh em mình còn gì quyến luyến chốn thị thành này. Lan ơi! Em là đóa hoa hồng dại chỉ rực rỡ sắc hương ở chốn đồng quê bát ngát, em không thể chịu nổi cái ngột ngạt của phố phường đâu. Ngày 20 - 10 năm nay không có bông hồng nào cho em nhưng anh sẽ đền cho em cả một vườn hoa. Về quê nhà dù phải làm thuê làm mướn, cực khổ trăm bề anh cũng lo cho em một tấm chồng đàng hoàng, một cuộc sống bình yên, hạnh phúc. Mẹ kính yêu ơi! Chúng con lại về bên mẹ đây. Mẹ phù hộ cho những chú chim non của mẹ, mẹ nhé! Lâm mê mãi với suy tư, không nghe tiếng Lan thở thê:

_ Hai nè, cha không nói gì hết nhưng nhìn ánh mắt cha em biết cha sẽ trở về.

Q.T

Đánh máy: Quachtancantho

Nguồn: QUANTANCANTHO/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 31 tháng 10 năm 2007